

บทที่ ๒

ครอบครัวขาดแม่

“ตื่น แล้วครับ” เด็กชายวัยประมาณ ๑๕ ปี พุดเสียงอ่อย ๆ เอ่ยบอกผู้เป็นพ่อ ขณะจั่วเงีย เปียดึงผ้าห่มออกจากลำตัวแล้วนำห่มทับลงไปอีก ผืนให้น้องเล็ก ๆ อีก ๒ คน ที่กำลังขดตัวหลับ อย่างสบายยามใกล้รุ่งในฤดูหนาว

เด็กชายผิวขาว ร่างสูง หน้าตาคมคาย ค่อย ๆ เปิดประตูเบา ๆ ออกจากห้องนอนแคบ ๆ เสียงดังออดแอดด้วยกลิ่นน้อง ๆ จะตื่น

“หุงข้าว ทำกับข้าวนะลูก จะได้กิน ไปโรงเรียน พ่อยังตัดยางไม่เสร็จ”

“ครับ” เปียรับคำพ่อเบา ๆ อย่างสุภาพ แล้วรีบมีขม้นก่ไฟหุงข้าว บ้านของเปียหุงข้าว และทำกับข้าวด้วยเตาถ่าน เพราะตาจาว พ่อของเปียจะเผาถ่านเอง จากต้นยางที่หักโค่น ลงมาจากสวนของเถ้าแก่เอง และสวนใกล้เคียง ความลำบากจากการก่อไฟติดบ้างไม่ติดบ้าง ไม่ได้เป็นอุปสรรคของเปียแม้แต่น้อย จนเรื่องก่อ

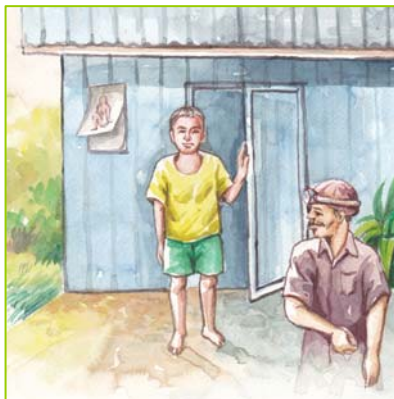
ไฟเป็นงานสนุกสำหรับเปียไปเสียแล้ว
พ่อสอนเปียเสมอว่า

“คนเราต้องรู้จักกิน รู้จักใช้ จึงจะสร้าง
พื้นฐานทางฐานะให้มั่นคงได้ ไม่เป็นหนี้
เป็นสินคนอื่นเขา”

คำสั่งสอนของพ่อท่องอยู่ในหูของเปีย
ตลอดเวลา เปียมีน้องชายวัย ๖ ขวบ ๒ คน
ต้องคอยช่วยพ่อดูแลตั้งแต่แม่จากไปอย่าง
ไม่มีวันกลับ ตอนนั้นเปียอายุ ๑๐ ปี แม่จาก
เปียไป ๕ ปีเศษแล้ว

แม่คลอดน้องชายฝาแฝดทิ้งไว้ให้ อีกไม่นาน
แม่ก็เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง ตั้งแต่นั้นมาพ่อต้อง
ทำงานหนักเป็นสองเท่า จากงานรับจ้างทั่วไป
ก็ลองเปลี่ยนเป็นมารับจ้างตัดยาง ซึ่งตาฉาวก็
ทำงานได้ดี เมื่อขาดแม่ไป พ่อก็เหมือนคนมีแขน
ข้างเดียว แต่พ่อไม่เคยปรึกษาบ่นให้เปี๊ยะได้ยินเลย
ว่า เปี๊ยะ เหนื่อย ท้อแท้ หรือคำพูดอะไรก็แล้วแต่
ที่บ่งบอกถึงความอ่อนแอของพ่อ แม้แต่สีหน้า
แววตา ก็ไม่เคยแสดงให้เปี๊ยะเห็นว่าเหนื่อย พ่อเป็น
เทพบุตรของเปี๊ยะที่พิเศษที่สุด

เปี้ยนำตำลึง และ
ผักเหลียงที่เตรียมไว้แต่
ตอนเย็น ออกมาเด็ดก้าน
ด้วยกะว่าจะแกงเลียงตำลึง
และผัดไข่กับผักเหลียง
เปี้ยทำกับข้าวเก่งเป็นที่
ชอบอกชอบใจของน้องและพ่อ

ทุกเย็นเปี้ยจะเตรียมรายการอาหารไว้ทำมี
เช้าก่อนล่วงหน้า เตรียมซื้อหาไว้หากจำเป็นที่ต้อง
ซื้อ เพราะถ้าหาตอนเช้าจะไปโรงเรียนไม่ทัน เปี้ยลง
มือทำอาหารตามรายการที่เตรียมไว้ *รายการอาหาร
ของเปี้ยลงทุนน้อยแต่มีคุณค่าทางอาหารสูง ตำลึง
ผักเหลียงและผักสวนครัว อื่นๆ พ่อปลูกไว้บริเวณ
บ้าน* เจริญออกงามจนกินไม่ทัน มีเพื่อนบ้านมาขอ
เก็บไปกินบ่อย ๆ พ่อเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมืองไว้กินไข่
และแบ่งขายเมื่อคราวจำเป็น ทำคอกขังบริเวณไว
อย่างดี ไม่สามารถออกมารบกวนข้างนอกได้

ตาฉาวพ่อของเปี๊ยะเป็นคนมือถึ ปลุกโน่น
ปลุกนี่ อยู่ตลอดเวลา จนแทบไม่ต้องซื้อเลย

ฟ้าสว่างแล้ว อากาศก็หนาวเหน็บจับขั้ว
หัวใจ พ่อยังไม่กลับ เปี๊ยะกวาดบ้าน ดูแลความ
เรียบร้อยไม่นานก็เสร็จ เพราะที่พักของเปี๊ยะเป็น
กงสีเล็กๆ สำหรับให้คนงานตัดยางอยู่ มีห้องเพียง
ห้องเดียว พ่อให้ลูกทั้ง ๓ คนนอนในห้อง ส่วนพ่อ
นอนข้างนอกห้อง เพราะสะดวกต่อการเข้าออก
ไม่ต้องรบกวนเปี๊ยะและน้อง ๆ

เปี๊ยะเป็นเด็กผู้ชายที่สะอาดเรียบร้อย และม
ีความรับผิดชอบสูง จนเพื่อนบ้านออกปากชม
บ่อยๆ โดยเฉพาะครูละเอียด ได้ชมให้ตาฉาวฟัง
บ่อย ๆ ว่าเปี๊ยะเรียนดี ขยันหมั่นเพียร และ
มีความรับผิดชอบสูง ตาฉาวหน้าบานทุกครั้งที
ลูกชายคนโตได้รับคำชมเชย

น้องชายทั้งสองเปิดประตูต้งออกเดินขยี้ตา
ออกมาจากห้อง เปี๊ยะมองน้องทั้งสองคราใดทำใ้
นึกถึงแม่ทุกครั้ง และตั้งคำถามถามตัวเองเสมอว่า

“แม่อยู่ไหน ทำไมแต่ต้องรีบจากพวกเราไป”

ภาพต่าง ๆ ผุดขึ้นมาในความทรงจำเป็นฉาก ๆ เพราะเปี่ยยังจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ตอนที่แม่มยังมีชีวิตได้ติดตาม ติดตาม แต่น้องชาย ๒ คน อายุเพียงขวบกว่า ๆ คงยังจำอะไรไม่ได้

“ไปอาบน้ำเสีย พี่เตรียมน้ำอุ่นไว้ให้แล้ว”
เปี่ยเอ่ยปากบอกน้องด้วยความเป็นห่วง กลัวน้องจะหนาว แล้วตะคริวจะจับ

น้องชายทั้งสองก็อดอดตามประสาเด็กจนเปี่ยรู้สึกรำคาญ จึงเข้าไปจูงน้องเพื่ออาบน้ำเสียพร้อมกันทั้งสามคน เปี่ยดูแลให้น้องทั้งสองอาบน้ำจนให้เสร็จ เพื่อน้องจะได้ไปแต่งตัวเตรียมไปโรงเรียนก่อน อากาศอันหนาวเหน็บ ยามเช้าทำให้น้องทั้งสองสะท้านไปทั้งตัวปากสั่น ริมฝีปากเขียวคล้ำเมื่ออาบน้ำเสร็จ ไม่เหมือนตอนกำลังอาบน้ำ เพราะน้ำอุ่นตอนขณะอาบน้ำจะสบาย พออาบน้ำเสร็จจะกลับหนาว

“รีบไปเช็ดตัว แล้วแต่งตัวเลย เดี่ยวได้กินข้าวกัน” น้องทั้งสองวิ่งปร๋อจากลานอาบน้ำเข้าบ้านไป เปียรีบอาบน้ำอุ่นที่เหลือย่างรวดเร็ว เพราะต้องการหนีความหนาวเย็น น้องทั้งสองแต่งตัวเสร็จพอดี “ไปกินข้าวให้เรียบร้อย เดี่ยวพี่ตามไป” น้องทั้งสองปฏิบัติตามอย่างง่ายดายถึงเปียไม่พูดน้องก็รู้อยู่เพราะถือเป็นกิจวัตรประจำวันอยู่แล้ว

“เรียบร้อยกันหรือยังนักเรียน” พ่อถามพร้อมวางมิดิตต์ยาง ถอดถุงมือ และปลดสายรัดไฟแก๊สที่คาดศีรษะออก

“ผมยังไม่ได้กินข้าวเลยครับ” พ่อกินข้าวพร้อมกันเลยมัย” เปียเอ่ยปากชวน

“ตามสบายเถอะลูก ไปส่งลูกที่โรงเรียนก่อน เดี่ยวค่อยกลับมากิน” ตาฉาวพูดพร้อมใช้มือลูบศีรษะลูกชาย ฝาแฝด แต่สายตามองไปที่เปีย ตาฉาวนั่งดูลูก ๆ กินข้าวและได้ถือโอกาสนั่งพักผ่อนจากที่ต้องเดินตั้ดยางตลอดทั้งคืน

ตาฉาวอายุวัยกลางคน แก่ไม่ได้แก่เหมือน
ชื่อแต่เพราะแกกร้านงานจนดูแก่กว่าวัย จนทุกคน
ในหมู่บ้านเรียกว่า **ตาฉาว**

ตาฉาว เป็นชายผิวคล้ำ ร่างสูง ใบบน
ของแก เครื่องขริมเหมือนพระ ตาฉาวได้รับการ
ตั้งชื่อจากร้านกาแฟในหมู่บ้านว่า เสือยิ้มยาก

รถจักรยานยนต์คันเก่า ที่แทบเหลือแต่
โครงจอดรอรับนักเรียนอยู่หน้าบ้าน ตาฉาวซ่อม
รถจักรยานยนต์เตรียมพร้อม เสื้อผ้าชุดส่งลูกไป
โรงเรียนกับชุดทำยางคือชุดเดียวกัน กางเกงขา
ยาว เสื้อแขนยาวชุดเก่ง มองแทบไม่ออกว่าเป็น
สีอะไรกันแน่ จะเห็นก็แต่สีดำ ๆ เปื้อนกระจาย

เต็มไปหมด แต่ในหมู่บ้านแห่งนี้ ทุกคนจะคุ้นกับ
ชุดตัดยางเหล่านี้ จนเห็นเป็นเรื่องปกติ

เด็กทั้งสามคนเดินไปขึ้นรถที่พ่อเตรียมรอ
รับไว้อย่างรู้หน้าที่ น้องคนหนึ่งนั่งหน้าสุด ส่วน
อีกคนนั่งหลังพ่อ ตามด้วยเปียซึ่งนั่งหลังสุด
อาศัยว่าโรงเรียนไม่ไกลมากนัก พ่อจะไปกันได้
หมดทั้งสี่คน

ตานาวขับรถไป พลังคิดว่า เปียน่าจะมี
รถเครื่องใหม่ ๆ ขับพาน้องมาโรงเรียนเหมือน
เพื่อน ๆ จะได้ไม่ต้องเสียเวลามาคอยรับคอยส่ง
เพราะงานในสวนอย่างมากมายจนแทบทำไม่ทัน
แต่เงินยังไม่มี ตานาวคิดได้แค่นั้นก็ต้องหยุด
ความคิดไว้ก่อน พอดีกับรถมาถึงประตูโรงเรียน
ลูกทั้งสามคนไหว้ผู้เป็นพ่อ แล้วสวัสดิ์คุณครูและ
เดินเข้าประตูโรงเรียนไป

บทที่ ๒

ครอบครัวขาดแม่

เปี๊ยะ ตั้งแต่เข้ามิดตามปกติ รีบเข้าครัว

หุงหาอาหาร เมื่อน้องตื่นจะได้กินกัน
ภารกิจหลักของเปี๊ยะใน วันเสาร์อาทิตย์ คือ
ช่วยพ่อเก็บน้ำยางและทำแผ่นยาง เมื่อ
ทำอาหารการกินเสร็จเป็นที่เรียบร้อย เปี๊ยะรีบ
เปลี่ยนชุดเก็บน้ำยาง แต่ในใจจดคิดไม่ได้ว่า
การเก็บน้ำยางเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายที่สุด
แต่เปี๊ยะก็สละความคิดนั้นไปอย่างรวดเร็ว
เมื่อเห็นผู้เป็นพ่อเดินออกมาจากสวนยาง
อย่างอ่อนล้า “น้ำยางวันนี้ออกดี ยังไหลไม่
หยุดเลยรอสาย ๆ อีกหน่อยย จึงค่อยเก็บ
พ่อขอไปจิบหน่อย เดี่ยวตื่นมาช่วย” ตาฉาว
พูดด้วยสีหน้าซีด ๆ แล้วเดินไปที่แคร่ไม้ไผ่
ข้างบ้าน ซึ่งเป็นที่ประจำของตาฉาวไว้
สำหรับนอนพักผ่อน

ที่แคร่มีหมอนใบเล็ก สีดำ ๆ วางอยู่ เปีย
จำได้ว่าหมอนใบเล็กตอนซื้อใหม่ ๆ เป็นสีแดง
เป็นหมอนไม่มีปลอก แต่มาถึงวันนี้ไม่มีสีแดงให้
เห็นรอรอยอยู่เลย ตาฉาวนอนหลับไปแล้ว
เปียเข้าไปนั่งใกล้พ่อ เพื่อรอให้น้ำยางหยุดไหล
ก่อน เปียไม่ค่อยมีเวลาได้พูดคุย ไม่ค่อยได้
ใกล้ชิดและมองพ่อใกล้ ๆ มานานแล้ว ตั้งแต่ตา
ฉาวมารับจ้างตัดยาง ต้องทำงานหนัก ตัดยาง

คนเดียวก็ต้องใช้
เวลานานเกือบตลอด
ทั้งคืน ครั้นเปียอาสา
จะช่วยพ่อก็ไม่ยอม
โดยอ้างเหตุผลว่า
ต้องไปโรงเรียนและ

ต้องดูแลน้อง กลัวกระทบการเรียน เปียเป็นอัน
ต้องล้มเลิกความคิดทุกครั้งไป เปียนั่งมองพ่อ
ขณะพ่อหลับ นึกสงสารพ่อจับใจ พ่อผอมไปมาก
อาชีพตัดยางเป็นงานที่หนัก โดยเฉพาะต้องทำ
อย่างคนเดียว แทบไม่มีเวลากินเวลานอน กว่า
จะเก็บน้ำยาง กว่าจะทำเป็นแผ่นเสร็จ

แล้วนำไปตากก็เป็นเวลาบ่ายแก่แล้วถึงจะได้
นอนพัก พอคำห่อหยกก็ต้องเตรียมลั้บมีดอกออกตัด
ยางอีก เพราะถ้าแก่ให้ตัดสองคืนวันหนึ่งคืน
วันไหนไม่ได้ตัดยาง พ่อก็จะปลุกผักบ้าง เผาถ่าน
จากต้นยางที่ลั้บบ้าง ตกปลาตกหมึกในทะเลบ้าง
พ่อไม่ยอมอยู่หนึ่งเลยแม้แต่วันเดียว ตั้งแต่แม่จาก
ไปนิสสัยที่เคยขี่เล่น รำเริงของพ่อ กลับเป็นคน
เจียบขริ้ม แต่จะทำอะไรได้ เปียช่วยพ่อ
เต็มกำลังความสามารถแล้ว เปียต้องไปโรงเรียน
ทุกวัน น้องก็ยังเล็ก คิดไปคิดมาเปียนึกขึ้นมาได้
ว่าวันนี้เพื่อน ๆ นัดทำรายงานส่งครูกันที่โรงเรียน
เวลาบ่ายโมง เปียจึงต้องรีบลุกขึ้นจากแคร่ไป
หยิบกระป๋อง ไม้ปาดยางอย่างกระฉับกระฉ่ง
แล้วเดินเข้าสวนยางไป

ดวงตะวันลอยสูงขึ้น บอกให้รู้ว่าเริ่มสาย
ตาฉาวตื่นขึ้นมาแบบงง ๆ เหลือบไปเห็นเปีย
กำลังถ่ายน้ำยางจากถังเล็กลงในถังใหญ่ที่วางอยู่
กลางโรงทำยาง

“วันนี้น้ำยางออกดีครับพ่อ ได้ตั้ง ๓ ถังแล้ว
ยังเก็บไม่หมดเลย พ่อนอนต่อเถอะใกล้จะเสร็จ
แล้ว” เปี้ยบอกพ่อเหมือนโกหก ทั้งที่มียาง ซึ่ง
ยังไม่ได้เก็บเหลือเกือบครึ่งสวน

“ก็ดีเหมือนกัน วันนี้พ่อรู้สึกเหนื่อยอย่าง
บอกไม่ถูก เหมือนไม่สบาย อากาศเปลี่ยนแปลง
แล้วเป็นอย่างนี้ทุกที” พ่อบ่นพึมพำให้เปี้ยฟัง
เปี้ยใจไม่ดีเลย เก็บ
น้ำยางไปพลงคิดไป
ว่าถ้าหากพ่อไม่สบาย
ไปจริงๆ แล้วเราจะ
ทำอะไร โรงเรียน
ก็ขาดไม่ได้ การบ้าน
ก็มาก และยังต้องดู
หนังสือเตรียมสอบ

เก็บคะแนนทุกวัน เปี้ยเริ่มสับสนในความคิด

“อะไรจะเกิดก็ต้องเกิดทำใจได้ ค่อย
หาทางแก้ปัญหาก็ก่อน” เปี้ยครุ่นคิด เปี้ยเก็บ
น้ำยางจนเสร็จเรียบร้อย กลัวยางจะแข็งก็กลัว จะ
ปลุกพ่อก็แสนจะเกรงใจ ครั้นจะทำเองก็กลัว

เสียหาย เพราะน้ำยางหน้าหนาวไม่ค่อยแข็ง
หากเสีย ทำแผ่นไม่ได้ ถ้าแก่จะเอาเรื่องได้

เปี้ยค่อย ๆ เอามือจับที่ปลายเท้าของพ่อ
เพื่อจะปลุกให้พ่อตื่น แต่ก็ต้องตกใจ เท้าพ่อเย็น
เฉียบ ในใจนึกว่าพ่อไม่สบายแน่แล้ว ไม่ใช่ไร
ไอ้เปี้ยยังอยู่ ไอ้เปี้ยจะดูแลพ่อเอง

“พ่อครับลุกขึ้นกินข้าวก่อนนะ เตี้ยวผม
ออกไปซื้อยาแก้ไข้มาให้” ตาฉาวค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง

“เก็บน้ำยางเสร็จแล้วหรือลูก”

“ครับ” เปี้ยตอบ

“ช่วยพ่อตวงน้ำยางใส่กงก่อน เตี้ยวยางจะ
แข็งชะหมด” ตาฉาวเดินซำๆ ไปที่โรงยาง แล้ว
บอกวิธีการเติมกรดน้ำส้มให้เปี้ย “กงละหนึ่งถ้วย

ตวงแล้วคนให้เข้ากัน” ตาฉาวตวงน้ำยางใส่ถาด ส่วนเปียใส่กรดน้ำส้มและคนให้เข้ากันตามที่พ่อ บอก น้ำยางส่งกลิ่นหอมแตะจมูกของเปีย

“น้ำยางสดหอมนะครับพ่อ ไม่เหมือนขี้ยาง เลยเหม็นชะมัด” เปียพูดเพื่อให้พ่อหัวเราะแต่พ่อ ก็ยังมีใบหน้านิ่งเฉยเป็นปกติ พ่อกินข้าวเสร็จ ตาฉาวออกมานอนเอนหลังที่แคร่ตัวเก้ง รอน้ำ ยางแข็งเพื่อจะได้ทำแผ่น และรอกินยาที่เปีย ออกไปซื้อ ลูกแฝดทั้งสองเล่นกันเสียงอึกทีก ประกอบกับเสียงโทรทัศน์ดังลอดออกมาข้างนอก บ้าน แต่ตาฉาวไม่รู้สึกรำคาญแม้แต่น้อย แต่ กลับรู้สึกว่อบอ่่น สุขใจว่าการต้องอยู่คนเดียว อย่างเช่นทุกวัน

วันที่เด็ก ๆ ไปโรงเรียน ตาฉาวจะเงียบ เหงา ฟุ้งซ่าน คิดเรื่องโน้นบ้าง เรื่องนี้เรื่อยเปื่อย สุดท้ายภาพแห่งความทรงจำก็มาจบที่ภรรยา น้ำตาไหลออกมาบ่อย ๆ เวลาอยู่คนเดียว ตาฉาว ไม่เคยคิดหาภรรยาใหม่ถึงแม้มีคนอาสาจะเป็นแม่ สื่อให้ ด้วยเหตุผลแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง ตาฉาว กลัวการทำร้ายจิตใจลูกทั้งสามเป็นที่สุด สักครู่ เปียขับรถคันเก้งของพ่อเข้ามาอย่างรีบร้อน

“เป็นอย่างไรบ้างครับ” เปียถามพ่อด้วยความเป็นห่วง “เดี๋ยว กิณยาก็หาย” ตาฉาวพูดให้เปียคลายกังวล เปียเดินไปตักน้ำในโอ่งที่โรงยาง ส่งให้พ่อพร้อมยาตาฉาวรับยาและพูดว่า

“ไปดูยางซีลูก ทำแผ่นได้แล้วหรือยัง” เปียเดินไปโรงยางซึ่งไม่ไกลจากบ้านและแคร่ที่พ่อนั่งอยู่ “ทำแผ่นได้แล้ว ลูกเอาออกตีแผ่นเลยนะ” เปียพูดอย่างตื่นเต้น ตาฉาวรีบเดินไปดูด้วยรู้ว่าเปียไม่ชำนาญ แต่ตาฉาวเชื่อในความสามารถของเปีย แกยืนดูเปียทำ และคอยแนะนำ เปียค่อยๆ เทยางออกจากกงลงบนพื้นที่ล้างไว้อย่างสะอาด และใช้แท่งเหล็กตีตามขวางของแผ่นโดยใช้มือทั้งสองจับหัวท้ายตีลงตลอดแผ่น เพื่อให้แผ่นยางบางเข้าเครื่องรีดได้ เปียตีแผ่นยางได้ไปสักครึ่งหนึ่ง พ่อถามขึ้นว่า

“ทำไหมมัยเจ้าเปีย”

“สบายมากครับ งานหมู ะ” เปียแกลัง
กระเช้าพ่อเล่น

“วันนี้ยางออกตั้งห้าสิบสองแผ่นเชียวนะ
ครับ” เปียพูดต่อ

“อย่างนี้ไม่เท่าไรหรอกซื้อรถเครื่องไว้ขี่
ไปโรงเรียนได้” พ่อพูดเสริม เมื่อเปียได้ยินรู้สึก
หัวใจพองโตคับอก

“พ่อพูดเล่นหรือพูดจริงครับ” เปียถาม

“พูดจริงสิ พูดเล่นได้ไง ไม่ใช่เรื่องพูดเล่น
แต่ต้องรอก่อน ตอนนี้ยังซื้อไม่ได้” พ่ออธิบาย
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ฉาวไว้ว ะ” มีเสียงเรียกตาฉาวมาแต่ไกล
ตาฉาว เปีย และลูกฝาแฝดหันไปตามเสียงเรียก
เหมือนนัดหมาย

“อ้าวทำยางเสร็จแล้วหรือน้ำเพชร” เปียเอ่ย
ปากถาม

“วันนี้เป็นวันเว้นยาง เลยจะมาช่วยทำแผ่น
ง” เพื่อนบ้านที่เป็นลูกน้องสวนติดกันกล่าว
อาสาอย่างมีน้ำใจ

“ดีเชียว ฉันไม่ค่อยสบายพอดี ช่วยไ้เปีย
ก็แล้วกันนะ” ตาฉาวเสริมขึ้นเมื่อได้โอกาส

เพชรนำยางป้อนจักรรีดแผ่นให้อย่างเต็มใจ หากให้เปียทำจะเกิดอันตรายได้ เพราะจักรใช้มอเตอร์หมุน เพชรรีดแผ่นยางสองครั้ง ได้แผ่นยางซึ่งมีความบางกำลังพอดี แผ่นสวย แล้วนำไปเข้าจักรรีดดอกอีกครั้งอย่างรู้งาน โดยเปียเป็นลูกมือคอยส่งยางให้ และคอยรับมาจัดซ้อนกัน เพื่อเตรียมนำไปตากได้สะดวก เพชรช่วยเปียนำแผ่นยางไปตากที่ราว ซึ่งอยู่ใกล้กับโรงยางจนเสร็จเรียบร้อย เปียรู้สึกซาบซึ้งในความมีน้ำใจของเพชรอย่างบอกไม่ถูก

“ขอบคุณมากน้ำเพชร”

“ไม่เป็นไรหรอก พ่อเองก็เคยไปช่วยน้ำอยู่บ่อย ๆ ในวันเว้นวันเหมือนกัน” เพชรนึกชมพ่ออยู่ในใจว่าเป็นคนมีน้ำใจไม่ใช่เล่นเหมือนกัน

“ว่าจะไปตกหมึกชะหน่อยวันนี้ แต่ดูอากาศมัว ๆ เอาไว้ไปวันหลังดีกว่า เผื่อแหหายเป็นไขจะได้ไปด้วยกัน คีนวนไอ้สมได้ตั้งยี่สิบกว่ากิโล ขายได้เป็นพันเลยเชียวละ”

เพชรพูดอย่างตื่นเต้น ขณะที่เพชรกำลังคุยกับตาฉาว เปี้ยนี่ขึ้นมาได้ว่าน่าจะมีอะไรฝากให้เป็นสินน้ำใจแก่น้ำเพชรบ้าง จึงเดินไปบ้านชนน้องชายฝาแฝดไปช่วยเก็บผักเหียง ตำลึง มะเขือ และไข่ไก่ในรังเพื่อเป็นของฝาก เปี้ยจัดการใส่ถุงอย่างสวยงามแล้วให้น้องชายฝาแฝดนำไปให้น้ำเพชร สักครูได้ยินเสียงน้ำเพชรเล็ดลอดมาแต่ไกลว่า

“ขอบใจนะลูก ไอ้เปี้ยมันเป็นเด็กน่ารักจริง ๆ โชคดีของเอ็งนะฉาว ที่มีลูกดี ๆ อย่างไอ้เปี้ย” น้ำเพชรเอ๋ยปากชมเสียงดัง เปี้ยได้ยินคำนี้บ่อยครั้งจากเพื่อนบ้านอยู่เสมอจนชินหู เพียงแต่นึกว่าเมื่อไร

คำอวยพร คำชมจะสัมฤทธิ์ผลซะที เพราะแม่เคย
สอนว่า

“เมื่อผู้ใหญ่ ปู่ ย่า ตา ยาย อวยพรให้
จะเป็นมงคลแก่ชีวิต คิดสิ่งใดได้สมปรารถนา”

แต่นี้คำอวยพรมากมายที่ได้รับยังไม่เห็นมี
อะไรปรากฏให้เห็นเลย จึงได้แต่แอบหวังลึก ๆ ในใจ
ว่าสักวันคงเป็นวันที่สมหวังดังคำอวยพรบ้าง

บทที่ ๓ แม่ครับช่วยผมด้วย

เปี๊ยะ มาโรงเรียนเข้าปกติเหมือนทุกวัน
น้องชายฝาแฝดก็ได้ฝึกฝนการมา
โรงเรียนตั้งแต่เช้า
จากพี่ชายโดยไม่รู้ตัว
เปี๊ยะเห็นเพื่อนในห้อง
สองสามคนกำลังอ่าน
ป้ายประกาศที่ติดไว้
อยู่หน้าอาคารเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
เปี๊ยะไม่เคย
พลาด เรื่องการอ่าน
ป้ายประกาศต่าง ๆ
ของโรงเรียน ก็ได้ความว่า เป็นประกาศคัดเลือก
ทุนการศึกษาที่โรงเรียนได้รับมาจากบริษัท
ยางพารารายใหญ่ในตัวอำเภอ เขาให้ทุนทุกปี

ปีละหนึ่งทุน นักเรียนที่สมัครขอทุนการศึกษา ต้องเรียนดี ประพฤติดี ยากจน และกำลัง ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีความประสงค์ จะศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หากใครมี คุณสมบัติตามกำหนดให้เขียนเรียงความส่ง ประกอบการพิจารณา จำนวนหนึ่งหน้ากระดาษ ปรายงาน

เปียไม่ได้ตื่นต้นกับการอ่านประกาศ คัดเลือกทุนการศึกษาเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๔ เท่าไรนัก เพราะคิดว่าเป็นเรื่องยาก คน ที่มีคุณสมบัติขอรับทุนดังกล่าวก็มีมากมาย อีกทั้งยังไม่รู้ว่าพ่อจะให้เรียนต่อหรือไม่ จึงไม่ได้ ใส่ใจอะไรมากนัก

เปียเป็นประธานนักเรียนของโรงเรียนที่ ได้รับตำแหน่งมาจากการเลือกตั้งของนักเรียน ทั้งโรงเรียน ทีมของเปียได้คะแนนสูงสุด ทุกคนในทีมจึงได้เลือกเปียเป็นประธานนักเรียน เพื่อนในทีมอีก ๔ คน รับหน้าที่เป็นรองประธาน และเป็นคณะกรรมการ ไปตามความสมัครใจ

คณะทำงานของเปี้ยสามารถทำหน้าที่ได้ตามนโยบายที่สัญญาไว้กับนักเรียนทุกคนในวันหาเสียง โครงการที่ประสบความสำเร็จสูงสุดและทุกคนยกนิ้วให้คือกิจกรรมกีฬาสี นักเรียนลงความเห็นว่างานสนุกสุด ๆ ส่วนโครงการอื่น ๆ ก็ไม่ได้ด้อย เช่น โครงการธนาคารขยะก็ยอดเยี่ยม จนผู้อำนวยการโรงเรียนและคุณครูทุกท่านชื่นชมเวลาประชุมนักเรียนและประชุมผู้ปกครองอยู่บ่อยครั้ง **เมื่อไรที่ได้รับคำชมเชยและคำอวยพร** เปี้ยจะรู้สึกหายเหนื่อยเหมือนปลิดทิ้ง แต่ก็อดคิดแบบเดิม ๆ ไม่ได้ว่าเมื่อไรคำชมเชยและคำอวยพรเหล่านี้จะสัมฤทธิ์ผลสักที **เพราะถ้าคำชื่นชม คำอวยพรเป็นสิ่งที่ของคงได้หลายแห่ง** เมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาไทย คุณครูละเอียดยังซึ่งเป็นครูที่ปรึกษา ได้กำชับเรื่องการเขียนเรียงความเพื่อขอรับทุน โดยบอกให้นักเรียนที่มีคุณสมบัติส่งสมัครด้วย เปี้ยสังเกตเห็นสายตาของคุณครูละเอียดมองตรงมาเหมือนจะบอกเป็นนัยว่า“ส่งเถิดนะ มีสิทธิ์ได้รับทุนแน่” เปี้ยอ่านสายตาครูละเอียดออกอีกอย่างครูละเอียดเคยได้ไปเยี่ยมบ้านเปี้ย

มาแล้ว จนรู้จักสภาพความเป็นอยู่ ความ
ประพฤติ และการปฏิบัติตัวของเปี๊ยะเป็นอย่างดี
ดี เปี๊ยะก็เลยมีความคิดว่า ตกลงใจจะลองสมัคร
ดู ถ้าหากพ่ออนุญาตให้เรียนต่อ

วันนี้เปี๊ยะขับรถพาน้องมาโรงเรียน
เพราะพ่อจะไปตกหมึกกับน้ำเพชรตอนเย็น
ด้วยเป็นวันวันยาง ลมพัดฉิวๆ อากาศกำลัง
เย็นสบาย รถคันเก่งของพ่อวันนี้เข้ามาในความ
รู้สึกของเปี๊ยะ พ่อไปตกหมึกหรือยัง พ่อ

จะให้เรียนต่อ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่๔ หรือไม่
เป็นคำถามที่เปี้ยคิดว่าจะถามพ่อแล้วต้องได้
คำตอบที่ชัดเจนวันนี้ เปี้ยขับรถด้วยความเร็ว
กว่าปกติ สักครูก็ถึงบ้าน พ่อกำลังเดินเหมือน
หาอะไรอยู่ข้างบ้าน

“หาอะไรครับ” เปี้ยถามพ่อ

“หาเอ็นทำสายเบ็ด”

“มันอยู่ตรงนี้แล้วมันหายไปไหน”

ตาฉาบ่นพึมพำ พลังตั้งหน้าตั้งตาหา
ไม่ยอมมองเปี้ยและลูกชายฝาแฝด เปี้ยและ
น้องชายทั้งสองคอยให้พ่อหันมาเพื่อจะได้ไหว้
เมื่อพ่อไม่หัน ลูกชายทั้งสามจึงเรียกพ่อพร้อม
กัน แล้วกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” พร้อมยกมือ
ขึ้นไหว้

ตาฉาวรู้สึกตัวจึงเดินเข้าไปใกล้ลูกชาย
ทั้งสาม ใช้มือลูบศีรษะลูกชายฝาแฝดเบาๆ
แต่สายตามองไปยังเปี้ยแล้วพูดว่า

“มีความสุขความเจริญนะลูก” เปี้ยคิด
ในใจ ได้รับพรอีกแล้ว

เมื่อไรคำอวยพรที่ได้รับตั้งมากมายจะได้
เห็นผลชะงะที่

“รอไอ้เพชรมารับไปตกหมึก ยังไม่เห็น
มาเลย” ตาฉาวเอ่ยบอกเปี้ย ในใจของเปี้ยได้
แต่ภาวนาว่าอย่าให้น้ำเพชรมารับเลย จะได้คุย
ธุระที่ตั้งใจไว้

“พ่อไม่ไปตกหมึกได้ไหมครับ” เปี้ยห้าม
พ่อแบบไม่มีความหวัง

“ก็คิดนี้ไม่ได้ตัดยางนี้ลูก ไม่รู้จะอยู่ทำ
อะไร เพื่อได้หมึกมากินกัน” พ่อพูดยืดยัน
เจตนาเดิม เปี้ยยืนหันรีหันขวางใจหนึ่ง
อยากจะนั่งคุยกับพ่อให้รู้เรื่องเรียนต่อ อีกใจ
หนึ่งต้องการเข้าบ้านเปลี่ยนผ้าและทำงานบ้าน
ให้เสร็จ จะได้ทำการบ้าน ทำให้ตาฉาวนึก
สงสัยด้วยอาการแปลก ๆ จึงเอ่ยถาม

“ไอ้เปี้ยเอ็งเป็นอะไร ดูแปลก ๆ”

“เปล่าครับ” เปี้ยตอบ พร้อมตัดสินใจได้ว่า ค่อยถามวันหลัง วันนี้กลัวจะขัดใจพ่อ กลัวพ่อไม่สบายใจเปล่า ๆ พอดีกับน้ำเพชรขับ จักรยานยนต์มาจอด ก่อนที่ตาฉาวจะไปได้ หันมาบอกเปี้ยว่า

“วันนี้พ่อหุงข้าวแล้ว ลูกกับน้อง ๆ ทำการบ้านอ่านหนังสือเถอะ พ่อคงกลับเช้า”

“ไปไอ้เพชร” ตาฉาวพูดเสียงดัง

เปี้ยเปลี่ยนเสื้อผ้า จัดเก็บปัดกวาดบ้าน และจัดข้าวของให้เป็นระเบียบ ทำเหมือนที่แม่เคยทำตอนแม่มยังมีชีวิตอยู่

“แม่จำช่วยผมด้วย ลูกอยากเรียนต่อ ลูกอยากเป็นนายร้อยตำรวจ แม่ช่วยตัดสินใจ พ่อให้หน่อยนะครับ” เปี้ยนั่งคิดประโยคนี้ กลับไปกลับมาหลายครั้ง

“พ่อกลับพรุ่งนี้ แล้วเราจะได้คุยกับพ่อ ตอนไหน” เปี้ยครุ่นคิดเพื่อหาทางออก สายตา จ้องจับรูปภาพแม่ที่ติดอยู่ข้างฝา เปี้ยมีความรู้สึกเหมือนแม่กำลังจ้องมองและให้กำลังใจตนอยู่

ทันใดนั้นเปี๊ยกก็มีความคิดขึ้นว่า จะต้องเขียน
เรียงความก่อน ถ้าพ่ออนุญาตให้เรียนต่อก็ยื่นสมัคร
ได้เลย รับรองทันแน่

เปี๊ยก้มลงกราบรูปแม่ แล้วก็เดินไปที่ห้องทั้ง
สอง “กินข้าวเสร็จแล้วทำการบ้านก่อน แล้วถึงจะเล่น
ได้ เข้าใจมั๊ย” แล้วเด็กทั้งสองก็เล่นและหัวเราะกัน
อย่างสนุกสนาน

เปี๊ยกเขียนเรียงความบรรยายถึงความดี
ที่เคยกระทำ ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และกับเพื่อน
บ้าน เปี๊ยกไม่สนใจเลยในการค้นหาความดีมาเขียน
บรรยายลงในเรียงความ เพียงแต่คิดว่าจะเรียบ

เรียงคำพูดอย่างไรให้สละสลวย ใช้คำได้กินใจ
เพื่อให้ถูกใจเจ้าของทุนให้มากที่สุด เรียงความ
ความดีของเปี๊ยกถูกเปี๊ยกถ่ายทอดลงในกระดาษรายงาน
อย่างพิถีพิถันจากเรื่องจริงในชีวิตทั้งหมด เมื่อเปี๊ยก
เขียนเรียงความเสร็จ เหลือบดูนาฬิกาเป็นเวลาเที่ยง
คืนพอดี เปี๊ยกเก็บสัมภาระลงกระเป๋านักเรียนเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว สิ่งที่จะขาดไม่ได้เลยก่อนนอน ถึงแม้
จะดีแค่ไหนอย่างไรก็ตามคือการไหว้พระสวดมนต์ก่อน
นอน

บทที่ ๔ ผมรักพ่อที่สุด

“**เจ้า** เปียเอ้ย มาหนดให้พ่อหน่อย” พ่อ

เรียกเปียด้วยเสียงอันดัง

“เดี๋ยวครับพ่อ กำลังตากผ้าอยู่” เปียกล่าว
เสียงดังตอบกลับไป เปียจึงรีบตากผ้าให้เสร็จ
เพื่อที่จะได้ไป นวดพ่อ
และที่สำคัญเป็นโอกาสดี
ที่จะได้พูดคุยเรื่องสำคัญ
ด้วย

“พักนี้เมื่อยจังเลย

เจ้าเปียเอ้ย” ตาฉาวพูดเสียงเบา ๆ

“ฝีมือการนวดของแกไม่ได้แพ้มแม่แกเลย
ไอ้เปีย” ตาฉาวแก้มขมเอาใจเปีย

“พ่อครับ พ่อคิดถึงแม่เป็นด้วยหรือครับ
เห็นพูดถึง “ เปียกระเซ้าพ่อเล่น

“ก็คิดถึงทุกวันนั่นแหละ แต่ไม่รู้จะบ่นให้ใคร
ฟัง เจ้าเปียเอ้ย” พ่อพูดพึมพำ

“ก็ไม่รู้สิ เห็นหน้าตีม แม่หม้ายข้างบ้านเอา
ของมาฝากบ่อย ๆ ผมก็นึกว่าพ่อลืมนแม่แล้วสิ” เปีย
นวดไปแกล้งล้อผู้เป็นพ่อไป

“ทำไม...เอ็งอยากได้แม่
เลี้ยงรีใจ เดี่ยวพ่อหาให้” ตา
ฉาวพูดเลียนแบบละครโทรทัศน์
และยิ้มที่มุมปากนิด ๆ แต่ยัง
แกล้งทำหน้าที่ตายอยู่

“เออ...เจ้าเปียนี่ก็จะจบ ม.๓ แล้วเหลือเวลา
อีกไม่กี่เดือนแล้ว เรื่องเรียนต่อจะว่าไง” ตาฉาวพูดขึ้น
อย่างอารมณ์ดี

ครั้นเปียได้ฟัง รู้สึกหัวใจพองโตขึ้นมาอย่าง
บอกไม่ถูก ที่พ่อได้ถามเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน

“แล้วพ่อว่าไงล่ะครับ” น้ำเสียงของเปีย
ราบเรียบไม่เหมือนในใจที่แสนตื่นเต้น

“พ่อนะอยากให้แกเรียนต่อ แกเรียนเก่งออก”
ตาฉาวกล่าวชมลูก แล้วพูดต่อว่า

“พ่อนะยังทำงานไหว ไม่ต้องห่วง ยางราคา
ก็ดี พ่อว่าพ่อส่งให้เรียนได้สบาย” ตาฉาวแกล้งไม่ให้
ลูกฟัง

“แต่พ่อครับ ผมต้องย้ายโรงเรียนไปใน
ตัวอำเภอ ผมต้องไปแต่เช้าตรู่ กลับถึงบ้านก็เย็นนะ
ครับ ใครจะช่วยพ่อ” เปียพูดด้วยเสียงกังวล

ตาฉวรีบตัดบท “เอ็งจบแล้วเอ็งอยากทำงาน
อะไร ตามจริง ๆ “

“ผมอยากเรียนโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
ผมอยากเป็นนายตำรวจครับ” เปียตอบพ่ออย่างมั่นใจ

“เอ็งก็ดูหล่อเหลาเอากการอยู่ี่ น่าเป็นตำรวจ”
ตาฉวกล่าวชมอีกครั้ง

เปียสังเกตเห็นพ่อมีความสุข เปียก็มีความสุข
ไปด้วย “พ่อตั้งใจที่เราจะเรียนต่ออย่างงั้นหรือ” เปีย
พูดกับตัวเองเบา ๆ

เปียส่งใบสมัครชิงทุนการศึกษาเรียนต่อเป็นที่
เรียนร้อย โดยไม่ได้บอกให้ตาฉวรู้ ด้วยเหตุผลที่ว่า
ถ้าเปียได้รับทุนถึงค่อยบอก แต่ถ้าไม่ได้พ่อจะได้ไม่
ต้องเสียใจ เหลือเวลาอีก ๓ เดือนแล้ว ที่เปียจะจบ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เปียขยันอ่านหนังสืออย่าง
มากด้วยหวังว่าจะสอบเข้าเรียนสายวิทย์ – คณิต ใน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ให้ได้ และต้องห้อง ๑ ด้วย

คิดว่าฉันคนเดียวไม่ได้บอกให้ใครรู้แม้แต่ตาฉาวผู้
เป็นพ่อ

กลุ่มเพื่อนสนิทของเปี๊ยกเริ่มพูดถึงการเรียนต่อ
แต่ทุกคนก็คิดไปคนละแบบ เพื่อนหญิงหลายคน
ต้องการเรียนวิทยาลัยอาชีวะบ้าง มัธยมศึกษาปีที่๔
บ้าง ส่วนเปี๊ยกก็ได้บอกกลุ่มเพื่อนไปตามที่เปี๊ยกตั้ง
ความหวังเอาไว้

“เอ็งหัวดีนี่หว่า ก็เรียนสายวิทย์ – คณิตได้ซิ”
กรเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งแสดงความคิดเห็น

บทที่ ๕ รางวัลของพ่อ

“มัน เป็นอะไรไปเสียแล้ว” พ่อบ่นสลับเสียง

รถจักรยานยนต์ที่ดับๆ ติดๆ เปียและน้อง
ฝาแฝดสะพายกระเป๋าเตรียมตัวไปโรงเรียน
เหมือนทุกวัน เดินออกมาที่พ่อ เห็นพ่อหน้าดำ
คร่ำเครียด กำลังขัดหัวเทียนรถจักรยานยนต์อยู่
เสียงพ่อบ่นพึมพำว่า

“เปลืองหัวเทียนจริง ๆ พักนี้ ไม่รู้เป็นอะไร
เดือนนี้เปลี่ยนไปห้าหัวแล้ว” ตาฉาวนำหัวเทียน
ใส่บล็อกลหลังจากขัดเสร็จ

“ผมสตาร์ทให้ครับ” เปียกล่าวอาสา เปีย
สตาร์ทอยู่หลายครั้งจนเหงื่อตก แต่เปียก็ไม่ละ
ความพยายาม จนในที่สุดเครื่องก็ติด

“วันนี้เปียเอารถไปโรงเรียนเองเถอะลูก พ่อ
คงไม่ได้ใช้รถ” พ่อพูดด้วยสีหน้านิ่งเฉย เปีย

แปลกใจ ว่าทำไมพ่อเปลี่ยนใจซะง่าย ๆ กับบอกว่าจะไปนั่งร้านกาแฟสักประเดี๋ยวนะ

“ตาฉาว วันนี้ขายยางนะ เตี้ยวตอนเย็นจะเข้ามา เย็นดับไว้ก็แล้วกัน” ถ้าแกเงาะพูด

“งวดนี้ทำไมเร็วล่ะถ้าแก ยังไม่ได้เดือนเลย”
ตาฉาวถามด้วยความสงสัย

“ก็งวดนี้หน้าหนาวยางออกดี ราคาก็เริ่มดี ขายเสียก่อน ก็แล้วกัน” ถ้าแกตอบข้อสงสัย

“เจ้าเปี้ยเป็นไงบ้าง ปีนี้จบ ม.๓ แล้วละซิ”
ถ้าแกเงาะหันมาถามตาฉาวแล้วรอคำตอบ

“ครับ เห็นพูด ๆ อยู่ว่าอยากเรียนต่อในตัวอำเภอ” ตาฉาวตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ

“เจ้าเปี้ยมันเป็นเด็กดี มันไม่เคยจะขโมยยางไปขายเหมือนเด็กวัยรุ่นอื่นเลย” ถ้าแกเงาะชมต่อ

“รู้มั๊ยฉาว สวนแปลงที่ติดกับสวนแปลงนี้ฉันไวใจไม่ได้เลย ต้องมาตรวจนับทุกวัน ยางชาติที่หนึ่งเป็นสิบแผ่น เป็นเงินเท่าไรแล้ว คิดดูฉาว”
ถ้าแกเงาะบ่นให้ตาฉาวฟัง

“ถ้าเป็นแบบนี้คงเอาไว้มไม่ได้” แกบนั่นต่อ
“จัดการดีดับแล้วกัน เดี่ยวฉันจะไปแปลงโน้น
สักหน่อย” แปลงโน้นก็คือแปลงที่เก่าแก่เงาะว่ายาง
หาย ซึ่งเป็นยางแปลงที่เพชรกำลังตัดนั่นเอง

หลังจากเก่าแก่ออกรถไป ฉาวไม่สบายใจเลย
เป็นห่วงเพชร กลัวต้องหาสวนใหม่ ช่วงนี้ก็หายาก
เพราะทุกสวนไม่ต้องการคนงานใหม่

“เพชรไม่เห็นเคยเล่าให้ฟังเรื่องลูกขโมยยาง
ไปขายเลย” ตาฉาวเก็บความสงสัยไว้ในใจก่อน

ตาฉาวใช้บันไดพาดเพื่อขึ้นไปเอาอย่างชั้นที่
ตากบนสุด รื้อลงมาทั้งไม้ที่แขวนด้วย แล้วขยับลง
มาปลดชั้นล่างต่อ ๆ ไป กระดาษแผ่นสักร้อยแผ่นลง
มาเย็บดับเสียครึ่งหนึ่ง แล้วก็ขึ้นไปใหม่ครบหนึ่งร้อย
แผ่นก็ลงมาเย็บดับครึ่งหนึ่ง ดับละยี่สิบแผ่น ตาฉาว
เย็บเสร็จแล้วตั้งซ้อนกันอย่างเรียบร้อย รอเก่าแก่มาก
เอาไปขายตอนเย็น พอดีกับเจ้าเปี้ยกลับจาก
โรงเรียนจะได้ช่วยขนขึ้นรถ

ขายยางรอบนี้ เป็นรอบที่ ๓ ของการมาตัดยาง
ที่นี่ ตาฉาวเป็นคนนครสวรรค์ แต่มาทำงานก่อสร้าง
ในกรุงเทพฯ และฝากลูก ๆ ไว้กับแม่ของแกก่อน มี
พรรคพวกชวนมาให้ช่วยทำงานกับเขาก่อน ตาฉาว
ถือโอกาสฝึกงานไปด้วย เมื่อมั่นใจว่าทำได้จึงกล้ารับ
สวนยางทั้งแปลงไว้ทำเอง แต่ต้องเสียค่านายหน้าให้
คนติดต่อสวนให้ถึงห้าพันบาท เมื่อมีที่อยู่เป็นหลัก
แหล่ง จึงนำลูกชายมาอยู่ด้วยกัน

ส่วนแบ่งรอบแรกได้น้อยเพราะเป็นหน้าฝน
แบ่งให้ค่านายหน้าไปบ้าง แต่ยังไม่หมดใช้หนี้ได้แก่

บ้าง เหลือพอได้ใช้จ่าย ยังไม่มีเก็บ พอขายงวดที่สองให้ค่านายหน้าหมดแล้ว ใช้นี้ถ้าแจ่มหมด เหลือเงินเก็บบ้างเล็กน้อย ยังไม่ได้ส่งให้แม่กับพ่อที่ นครสวรรค์ อาหารการกินภาคใต้ค่อนข้างแพง ถ้าตัดยางอย่างเดียว แต่ซื้อทุกอย่างไม่รู้จักดอมน ก็จะไม่มีความเหลือเก็บเหมือนกัน

งวดนี้ตาฉานั่งผันหวาน เมื่อเหลือบมองกองยางที่วางไว้กลางห้องเก็บยางแผ่น

“งวดนี้คงเหลือได้ส่งกลับบ้านบ้าง ได้เก็บบ้างก็ยังดี” ตาฉานคิดไปเรื่อย ๆ

“ว่าจะซื้อรถเครื่องสักคัน ดังค์ก็ไม่พอ ถ้าซื้อเงินดาวน์แล้วค่อยผ่อนก็เสียตายดอกเบี้ย ตั้งเป็นหมื่น” ตาฉานคิดของแกลไปเรื่อย ๆ

คืนนี้ต้องลงตัดยางเป็นคืนแรก หลังจากวันมาหนึ่งคืน ตาฉานเตรียมลับมีด การลับมีดตัดยางไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องลับเป็น มีดถึงจะคมและต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมง ถ้าหากมีดไม่คมกริบ คนตัดจะเหนื่อย เพราะต้องกดมีดแรงกว่าจะตัดท่อน้ำยางได้ และหน้ายางก็ไม่เสียด้วย

ตานาวไม่ได้มีเลือดสวนยางเลย แก่เพียงอยู่ทางใต้ประมาณ ๒ ปีเศษ แต่ฝีมือการลับมีดก็ดี ฝีมือตัดยางก็ดีด้วย ฝีมือทำแผ่นก็ดีหาตัวจับยาก แผ่นยางของแกสีเหลืองใสเหมือนแก้ว โรงทำแผ่นยางก็สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อย แก่แกเงาะออกปากชมอยู่บ่อย ๆ

เวลาตานาวนั่งลับมีดแกจะเหม่อลอยไปถึงเอี้ยต ภรรยาของแกทุกครั้ง ภาพความทรงจำได้ถูกบันทึกไว้เป็นอย่างดี คมชัดเสมอ ไม่เคยหมอง วันพระแกพยายามสับหลักให้เป็นวันเว้นทำยาง เพื่อแกจะนำอาหารไปทำบุญ ถ้าวันพระตรงกับวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ แกจะให้ลูก ๆ ไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับภรรยาของแกเสมอ

วันนี้ตานาวเข้าครัวหุงข้าวทำกับข้าวเอง เพราะเป็นวันหยุดทำยาง และแกตั้งใจจะพาลูก ๆ ไปตลาดขายยางกับเก่าแกเงาะด้วย แกทำอาหารของชอบของลูก ๆ เป็นหลัก สำหรับแกเองกินอะไรก็ได้ วันนี้แกผัดปลาหมึก ทอดไข่ชะอม น้ำพริก เป็นอาหารที่ใช้เงินน้อยมาก ปลาหมึกที่แกหามาได้ ลูกกินได้ไม่รู้เบื่อ ไข่จากไก่ที่เลี้ยงไว้ ชะอมที่ปลูกไว้ ล้วนไม่ต้องซื้อ ตานาวทำอาหารอย่างคล่องแคล่ว

ไม่นานก็เสร็จ ได้เวลาโรงเรียนใกล้เลิกแล้ว
แกออกมานอนรอลูกชายทั้งสามที่แคร่ตัวโปรด
หลังทำอาหารเสร็จ เปิดวิทยุเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี
เพราะวันนี้จะได้ส่วนแบ่งจากการขายยาง

รถเก่าแก่เงาะมาแล้วตามนัด มาจอดเทียบ
ตรงประตูห้องเก็บยางพอดีพอดี “เจ้าเปี้ยยังไม่มา
จากโรงเรียนหรือ” แก่แก่เงาะถามขึ้น

“ก็เกือบมาถึงแล้วล่ะครับ นี่ก็จวนสี่โมงแล้ว”
ตาฉาวตอบ

เก่าแก่เงาะนั่งลงตรงแคร่ตัวโปรดของตาฉาว
ในขณะที่ตาฉาวไปยืนเกาะรถยนต์กระบะตอนเดียว
สำหรับใช้บรรทุกยางแผ่นไปขาย

“วันก่อนเจ้าเปี้ยให้ผักเหลียง กับชะอมไป
ผักมันสดอร่อยดี” แก่แก่เงาะพูดขึ้น

“เดี๋ยวเจ้าเปี้ยมาให้มันเก็บให้ใหม่ หลังบ้าน
แตกใบอ่อน เต็มไปหมด” ตาฉาวพูดเหมือนรู้เจตนา
ตาฉาวเข้าไปห้องเก็บยาง และเริ่มขนยางขึ้นรถ ก็ได้
ยินเสียงรถจักรยานยนต์ของเปี้ยขับเข้ามา แสดงว่า
เจ้าเปี้ยกลับมาแล้ว แก่แก่ขนยางขึ้นรถของแกอย่าง
กระฉับกระฉ่ง

เปียจอดรถแล้วไปไหว้เท้าแก่เงาะพร้อมกับ
น้องทั้งสองคนอย่างสุภาพนอบน้อม เท้าแก่เงาะ
รับไหว้แล้วถามลอย ๆ แบบไม่ต้องการคำตอบว่า

“โรงเรียนเลิกแล้วซินะ”

“ครับ” เปียตอบรับ

แล้วเปียก็เดินเข้าบ้านไปเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้ามา
ช่วยพ่อขึ้นยาง ส่วนน้องสองคนหลังจากไหว้เท้าแก่
แล้ว ก็เข้าไปไหว้พ่อในโรงเก็บยางแล้วพากันเข้าบ้าน
ไป ส่วนเปียหลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ก็ไม่รอ
ช้ารีบเข้าห้องเก็บยางไป เปียยกมือไหว้พ่ออย่าง
สุภาพอ่อนน้อม แล้ว
กระวีกระวาดช่วย
ยกตัวยางด้วยความ
กระฉับกระเฉง งวด
นี้ได้ยางประมาณ
สามสิบกว่าตับ เล่น
เอาสองคนพ่อลูก
เหวี่ยงตกไปตาม ๆ
กัน

“เสร็จแล้วไปล้างหน้าล้างตาล้างมือล้างไม้
เดี่ยวไปขายยางกัน” ผู้เป็นพ่อเอ่ยปากชวน เปียรู้สึก

ตื่นตื่นที่จะได้ไปตลาดเหมือนกัน จึงรีบเข้าบ้านไป
ชวนน้อง

เปี้ยนั่งข้างหน้าเป็นเพื่อนถ้ำแก่ เพราะถ้ำแก่
เอ๋ยปากชวน ส่วนพ่อและน้อง ๆ นั่งหลัง นั่งไปบน
ตบยางกันหน้าสลอน โดยเฉพาะน้องทั้งสองดูทำทาง
สนุกสนานมาก

ขณะนั่งในรถ ถ้ำแก่เงาะชวนเปี้ยคุยหลาย
เรื่อง แต่มีเรื่องหนึ่งที่เปี้ยมีความสุขมากในการ
สนทนา ถ้ำแก่ถามขึ้นว่า
“อยากได้รถเครื่องใหม่มั้ย”

“ก็เห็นพ่อพูด ๆ อยู่ครับ แต่ยังเก็บเงินไม่ได้”
เปี้ยตอบ

“คันแก่นะแก่เต็มทีแล้ว ถ้าขับไปเกิดไปเสีย
กลางทางจะลำบาก” แก่แก่เงาะพูดต่อ

“ครับ เมื่อเช้าเกือบไปโรงเรียนไม่ได้ รถ
สตาร์ทไม่ติด” เปี้ยถือโอกาสเล่า

“เปี้ยลองไปปรึกษากับพ่อดู ถ้าอยากจะได้รถ
เก่าแก่ออกเงินซื้อให้ก่อน แล้วพอขายรายได้ค้อย
ทยอยคืน ไม่ต้องไปผ่อนให้เสียดอกอยู่ ถ้าตกลง
พຽ່ງนี้จะพาไปซื้อ” แก่แก่พูดด้วยใบหน้านิ่ง ๆ แต่
ผู้ฟังตื่นเต้นจนพูดไม่ถูก

รถเข้าเทียบร้านรับซื้อยาง แก่แก่ถอยรถ
อย่างคล่องแคล่วจนท้ายรถถึงตาชั่งพอดี คนงานของ
ร้านยาง ยกยางลงจากรถวางบนตาชั่ง ช้อนกันสูง
เสมอหน้าอก เจ้าของร้านใช้ลูกเหล็กลูกใหญ่สุดวาง
แล้วก็ตามด้วยลูกรอง ชั่งสองครั้งก็หมด แก่แก่เงาะ
ไปนั่งรับเงินจากเจ้าของร้าน เปี้ยต้องการรู้ว่ายาง
ทั้งหมดได้เป็นเงินสักเท่าไร จึงไปยืนดูใกล้ ๆ เห็นใบ
บิลแล้วก็ตกใจเป็นเงิน ๔๙,๐๐๐ บาท แก่แก่เงาะ
รับเงินมากำไว้ในมือ และเรียกตาฉาวไปรับเงินส่วน
แบ่ง ร้อยละ ๔๐ เป็นเงิน ๑๙,๖๐๐ บาท ตอนพ่อ

ทำงานก่อสร้าง เปียไม่เคยเห็นพ่อรับเงินมากขนาดนี้
พ่อรับเงินจากเจ้าแก้งะด้วยสีหน้าท่าทางราบเรียบ

“จะซื้ออะไรกันบ้างมัย” เจ้าแก้งะถาม

“ซื้อแก๊สตัดยางครับ” ตาฉาวตอบ

“เปีย หนึ่ง สอง จะซื้ออะไรมัยลูก” ตาฉาว

ถาม

“ซื้อขนมให้น้องก็พอครับ ผมไม่” เปียตอบ

แทนน้อง

เจ้าแก้งะมาส่งสีคนพ่อลูกที่บ้าน จอดรถ
แล้วลงไปนั่งคุยกับพ่อ เปียลงจากรถได้ก็รีบชวนน้อง
ไปเก็บตำลึง ผักเหลียง ชะอมใส่ถุงวางไว้รอจังหวะ
เจ้าแก้งะกลับจะเอาออกมาให้ เพราะเจ้าแก้งะยังนั่งคุย
กับพ่ออยู่ที่แคร่หน้าบ้าน เมื่อได้ยินเหมือนเจ้าแก้งะ
กลับจึงเอาถุงผักออกมาส่งให้

“ชอบใจมากเปี๊ยะ แล้วคุยกับพ่อซะจะเอา
ยังไง” ถ้าแกพูดทิ้งความหวังไว้ให้ แล้วก็ออกรถไป

เปี๊ยะปรึกษาพ่อจากข้อเสนอของถ้าแกเงาะ

“พ่อก็กำลังคิดเรื่องนี้อยู่พอดี แต่ก็สองจิตสอง
ใจอยู่ ยังต้องเตรียมไว้ให้เปี๊ยะเรียนต่อ ยังค่าใช้จ่าย
ในบ้าน ต้องส่งให้ปู้ย่า และต้องเก็บไว้ใช้จ่ายตอนปิด
หน้ายาง ๒ – ๓ เดือน ถ้าราคายางคงอยู่เท่านี้ก็还好ดี
แต่ถ้าราคาต่ำกว่านี้เราจะแย่ล่ะลูก”

พ่ออธิบายยาวยืด “ถ้าพ่อไม่เอาก็ไม่เป็นไร”
เปี๊ยะพูด

คินนั้นตลอดทั้งคิน ตาฉาวเดินตัดยางไป
ครุ่นคิดไปตลอดทาง รถคันเก่าไม่ไหวแล้ว ถ้าไม่ซื้อ
จะใช้อะไร รถมันเป็นสิ่งจำเป็นไปเสียแล้ว คิดซ้ำ
แล้วซ้ำอีก ในที่สุดก็เกิดคำตอบขึ้นในใจ

“เปี๊ยะ พ่อจะซื้อรถ ลูกว่าสีอะไรสวย” พ่อพูด
เปรย ๆ ขึ้นขณะขับรถส่งลูกไปโรงเรียน

“มันเป็นรถของพ่อ น้ำพิกน้ำแรงของพ่อ พ่อ
เลือกเองเถอะครับ” เปียพูดตอบ เปียและน้องชาย
ไหว้พ่อแล้วก็เดินเข้าโรงเรียนไป

เปียมีรถคันใหม่ขับมาโรงเรียนแล้ว สีแดงเป็น
สีที่พ่อชอบที่สุด แต่สำหรับเปียแล้ว อะไรที่พ่อว่าดี
เปียก็ว่าดีด้วย ทั้งพ่อและเปียเฝ้ารักษาความสะอาด
หมั่นล้าง เช็ด คลุมผ้าอย่างทะนุถนอม ต้องใช้ให้ได้
นานที่สุด เพราะได้มาด้วยความยากลำบาก

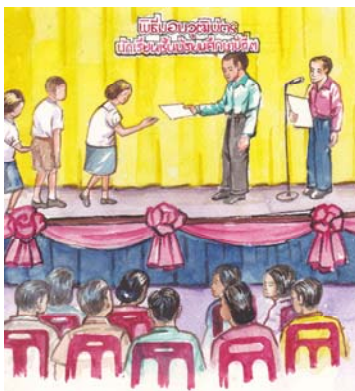
บทที่ ๖

วันแห่งความภาคภูมิใจ

งาน ปิดภาคเรียน ทางโรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนทุกคนมาเป็นเกียรติในงานมอบประกาศนียบัตรนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จะได้ขึ้นรับประกาศนียบัตรบนเวที ที่จัดไว้อย่างหรูหรา และพิธีที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทุกคนต้องจับตามองคือรายการมอบทุนการศึกษา นักเรียนเรียนดี ประพฤติดี แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ มีเพียง ๑ ทุน เป็นรางวัลจากบริษัท ยางพารา ที่ประกาศไว้ล่วงหน้าเมื่อ ๒ เดือนก่อน ผู้ได้รับทุนจะได้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยบริษัทจะให้เงินช่วยเหลือ เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ทุกๆ เดือน จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ตานาวใส่ชุดใหม่ ซื้อมาเพื่อออกงานนี้ โดยเฉพาะ แก้วสีกลาบปล้มใจจนน้ำตาแทบไหลเมื่อเห็นงานอันหรูหรา แก่อดคิดถึงเอียด ภรรยาไม่ได้ น่าเสียใจที่ไม่ได้อยู่ดูความสำเร็จของลูก ผู้ปกครองคนอื่นเขาพากันมาทั้งพ่อและแม่ยังทำให้ตานาวแอบปวดน้ำตา เพราะกลัวใครจะเห็น

พิธีมอบประกาศนียบัตรเริ่มขึ้นแล้ว พิธีกรบนเวทีได้เรียนเชิญนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเกียรติมอบประกาศนียบัตร นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นักเรียนเดินเป็นแถวขึ้นเวที พิธีกรอ่านรายชื่อนักเรียน แล้วนักเรียนก็เดินออกไปรับประกาศนียบัตร

“ลำดับที่ ๑ นายกীরติ รักเรียน”
พิธีกรกล่าวบนเวทีอ่านชื่อของเปี๊ยะเป็นอันดับแรก เพราะต้องเรียงตามพจนานุกรม ตาฉาวนั่งตัวแข็งด้วยความรู้สึกเป็นสุขที่สามารถเลี้ยงลูกได้สมตั้งใจ ที่แกสามารถทำหน้าที่แทนแม่ได้ เปี๊ยะเป็นเด็กดีจริงๆ ลูก ตาฉาวคิดชมเชยอยู่ในใจ ตาฉาวเหลือบมองพ่อแม่ของนักเรียนทุกคน ด้วยความรู้สึกที่ไม่น่าจะแตกต่างกัน สายตาทุกคู่ล้วนเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข พิธีการมอบประกาศนียบัตรเป็นไปอย่างเรียบร้อย รายการต่อไปก็เป็นรายการที่ตื่นเต้นไม่แพ้กัน กับพิธีมอบประกาศนียบัตร เสียงพิธีกรบนเวทีกล่าวประกาศว่า “ต่อไปเป็นรายการมอบทุนการศึกษาแก่นักเรียนเรียนดี ประพฤติดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ จำนวน ๑ ทุน ในโอกาสนี้ขอกราบเรียนเชิญ คุณสนธิ เกียรติกุลวัฒนา เจ้าของทุนได้มาเป็นเกียรติมอบทุนการศึกษาด้วยครับ” เมื่อพิธีกรประกาศ สายตาทุกคู่ก็จับจ้องบนเวทีอย่างไม่กระพริบ หูคอยฟังเสียงประกาศอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ผู้ได้รับทุนการศึกษาประจำปีนี้ คือ เด็กชายกীরติ รักเรียน ขอเชิญผู้ได้รับทุนการศึกษาบนเวทีด้วยครับ” พิธีกรทำเสียงไฟเราะ

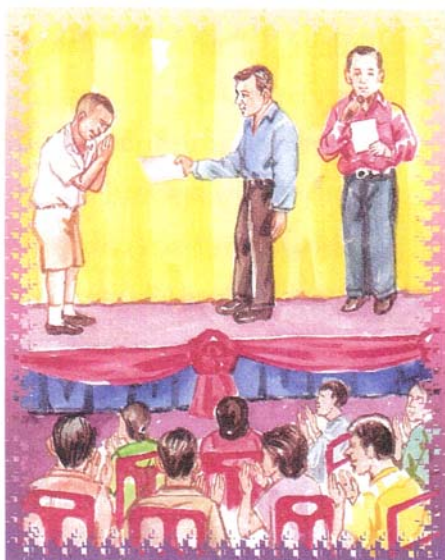
ทั้งเปี้ยและพ่อตกใจตัวแข็งทื่อ พ่อได้สติเปี้ยก็เดินขึ้นเวทีอย่างกระฉับกระเฉงยกมือไหว้ผู้มีเกียรติ แล้วหันไปไหว้เจ้าของทุนการศึกษาด้วยอาการตื่นเต้น

“ขอแขกผู้มีเกียรติได้รับฟังเรียงความเรื่อง ความดีของข้าพเจ้า จากเด็กชายกীরติ รักเรียน ผู้ได้รับทุนการศึกษาปีนี้ครับ” พิธีกรบรรยายพร้อมส่งเรียงความให้เปี้ย

เปี้ยอ่านเรียงความที่เขียนขึ้นอย่างตั้งใจจากข้อเท็จจริงทั้งหมด ด้วยน้ำเสียงสดใสบ้าง เศร้าสร้อยบ้าง จนแขกในงานร้องให้ตาม ๆ กัน ตาฉาวพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา ในตอนท้ายของเรียงความมีใจความว่า

“ความดีที่กระผมได้ทำทั้งหมดจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าไม่มีคุณพ่อบุญเกิด รักเรียน และ

คุณแม่ละเอียด รักเรียน แต่คุณแม่ท่านได้
เสียชีวิตไปนานแล้ว ในโอกาสนี้กระผมขอ
กราบแทบเท้าท่านทั้งสองด้วย”
เมื่อเปี่ยอ่านเรียงความจบ พิธีกรประกาศว่า

“ขอเชิญคุณพ่อบุญเกิด รักเรียนขึ้นบน
เวทีด้วยครับ” สิ้นเสียงพิธีกร เสียงปรบมือ
เป็นเกียรติดังสนั่นไปทั่วบริเวณโรงเรียน

อธิบายคำศัพท์และข้อความ

กง (ภาษาถิ่น)	ถาดสำหรับใส่น้ำยาราด เพื่อทำเป็นแผ่น
กงสี (ภาษาถิ่น)	ห้องแถวแคบ ๆ ไว้ให้ลูกจ้าง กรีดยางอยู่อาศัย
กิจวัตร	กิจที่ทำเป็นประจำ
แคร่	ที่สำหรับนั่งหรือนอน โดยมาก มีรูปเป็นสี่เหลี่ยม มักทำด้วย หวายหรือไม้ไผ่ซี่ ๆ
จีบ	หลับไปชั่วขณะหนึ่ง
จักร	อุปกรณ์ใช้ในการรีดแผ่นยาง ให้บางได้ตามต้องการมี ๒ เครื่อง คือจักรรีดกับจักรดอก
ชินหู	ได้ฟังอยู่บ่อย ๆ

กริดยาง	กริดลำต้นยางพาราเพื่อเอาน้ำยางพารามาทำประโยชน์
เถ้าแก่	เจ้าของสวนยาง
ทำแผ่น	การนำน้ำยางพาราสดมาผ่านกรรมวิธีจนเป็นแผ่น
นายหน้า	บุคคลผู้ซื้อหรือจัดการให้บุคคล ๒ ฝ่ายได้เข้าทำสัญญากัน
น้ำส้ม	น้ำกรดที่ใช้ผสมกับน้ำยางช่วยให้ยางแข็งตัวทำเป็นแผ่นได้
ผักเหลียง	ผักพื้นบ้านของจังหวัดชุมพร คล้ายผักพุ่มทั้งลำต้น ทรงพุ่ม และลักษณะใบ
มือถึ	คนที่ปลูกพืชผักผลไม้ไว้ครบถ้วนไม่ต้องหา
แม่สื่อ	ผู้แนะนำให้หญิงกับชายติดต่อรักกันในเชิงชู้สาว

เย็บดับ	นำยางแผ่นที่แห้งแล้วนำมาซ้อนกันประมาณ ๒๐ แผ่นแล้วใช้แผ่นขวางหนึ่งแผ่นเย็บรวมให้ติดกันเรียกว่าหนึ่งดับ
โรงเก็บยาง	ห้องใช้สำหรับเก็บแผ่นยาง
โรงยาง	อาคารที่ใช้ทำแผ่นยาง
อีตอด	แสดงอาการไม่เต็มใจ

แบบฝึกหัด

คำชี้แจง

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (X)

ทับตัวอักษร ก ข ค ง ที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

เพียงคำตอบเดียวในกระดาษคำตอบ

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๑

เด็กชายวัยอายุ ๑๕ ปี พุดเสียงอ่อย ๆ บอก
ผู้เป็นพ่อ ขณะจ้วเจีย เปียติงผ้าห่มออกจากลำตัว
แล้วนำห่มทับลงไปอีกผืนให้น้องเล็ก ๆ อีก ๒ คน
ที่กำลังขดตัวหลับอย่างสบายยามใกล้รุ่งในฤดูหนาว

๑. จากข้อความข้างต้น เป็นเหตุการณ์ในเวลาใด

- ก. สาย
- ข. ใกล้รุ่ง
- ค. ใกล้ค่ำ
- ง. กลางดึก

๒. “เมื่อขาดแม่ไป พ่อก็เหมือนคนที่มีแขนข้างเดียว” จากข้อความใช้โวหารประเภทใด
- ก. สาธกโวหาร
 - ข. อุปมาโวหาร
 - ค. เทศนาโวหาร
 - ง. บรรยายโวหาร
๓. ข้อใดเกี่ยวข้องน้อยที่สุดจากการได้รับทุนการศึกษาของเปี๊ยะ
- ก. ความกตัญญู
 - ข. ความรับผิดชอบ
 - ค. ความขยันหมั่นเพียร
 - ง. ความทะเยอทะยาน

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๔

ทุกเย็นเปี๊ยะจะเตรียมรายการอาหารไว้ทำก่อนล่วงหน้า เตรียมซื้อหาไว้หากจำเป็นต้องซื้อ เพราะถ้าหาตอนเช้าจะไปโรงเรียนไม่ทัน เปี๊ยะลงมือทำอาหารตามรายการที่เตรียมไว้ รายการอาหารของเปี๊ยะต้นทุนน้อยแต่มีคุณค่าทางอาหารสูง

๔. ผู้เขียนต้องการบอกอะไร

- ก. ขั้นตอนการทำอาหาร
- ข. ให้รู้จักทำงานแข่งกับเวลา
- ค. บอกฝีมือทำอาหารของเปี๊ยะ
- ง. การทำงานต้องรู้จักวางแผน

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๕

“แม่อยู่ไหน ทำไมแม่ต้องรีบจากพวกเราไป”
ภาพต่าง ๆ ผุดขึ้นมาในความทรงจำเป็นฉาก ๆ

๕. “ผุด” มีความหมายตรงกับข้อใด
- ก. ทบทวนความทรงจำในอดีต
 - ข. ภาพเกิดจากการจินตนาการ
 - ค. คิดถึงเรื่องราวที่ประทับใจในครั้งอดีต
 - ง. เรื่องราวครั้งอดีตที่จำได้บ้างไม่ได้บ้าง
๖. เหตุการณ์ในข้อใดไม่ตรงกับเรื่อง
- ก. เปียเป็นเด็กดี ฉลาด อดทน
 - ข. อากาศหนาวชาวสวนยางชอบมาก
 - ค. เปียต้องการเรียนโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
 - ง. ครอบครัวขาดแม่ทำให้ทุกคนท้อแท้ต่อชีวิต

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๗

“เรียบร้อยกันหรือยังนักเรียน” พ่อถาม
พลางพร้อมวางมีดกรีดยาง ถอดถุงมือ และ
ปลดสายรัดไฟแก๊สที่คาดศีรษะออก

๗. จากข้อความ มีอุปกรณ์สำหรับกรีดยางกี่ชนิด

- ก. ๒ ชนิด
- ข. ๓ ชนิด
- ค. ๔ ชนิด
- ง. ๕ ชนิด

๘. สาระสำคัญของเรื่องคือข้อใด

- ก. ครอบครัวขาดแม่เหมือนแพแตก
- ข. อาชีพกรีดยางเป็นอาชีพที่น่าสนใจ
- ค. เด็กนิสัยเหมือนเป็ดหาได้ยากในปัจจุบัน
- ง. คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกปฏิบัติได้

๙. ผู้เขียนต้องการให้ข้อใดประทับใจมากที่สุด

ก. “ผมอยากเรียนโรงเรียนนายร้อย

ผมอยากเป็นนายร้อยตำรวจครับ”

ข. สายตาจ้องจับรูปภาพแม่ที่ติดอยู่ข้างฝา
เปี่ยมมีความรู้สึกเหมือนแม่กำลังจ้อง และให้กำลังใจ

ค. “ผู้ได้รับทุนการศึกษาประจำปีนี้คือ
เด็กชายกิริติ รักเรียน ขอเชิญผู้ได้รับทุนขึ้นมา
บนเวทีด้วยครับ”

ง. “ความดีที่กระผมได้ทำทั้งหมดจะเกิดขึ้น
ไม่ได้เลย ถ้าไม่มีคุณพ่อบุญเกิด รักเรียน และ
คุณแม่ละเอียด รักเรียน”

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๑๐

ทำพ่อเย็นเฉียบ ในใจนี้กว่าพ่อไม่สบายแน่
แล้ว ไม่เป็นไรไ้เปี่ยยังอยู่ไ้เปี่ยจะดูแลพ่อเอง

๑๐. จากข้อความแสดงคุณธรรมข้อใดได้ชัดเจน

- ก. วิริยะ
- ข. สมานะ
- ค. กตัญญู
- ง. ประหยัด

๑๑. “น้ำยาสดหอมมะลิรับพ่อ ไม่เหมือนน้ยา
เลยเหม็นชะมัด” คำที่ขีดเส้นใต้ในที่นี้มี
ความหมายตรงกับข้อใด

- ก. น้ำยาราดเปรี้ยวเข้มข้น
- ข. น้ำยาราดเปรี้ยวเข้มข้น
- ค. เศษยางต้องทิ้งเพราะกลืนรบกวน
- ง. ยางที่ทำแผ่นไม้ได้ เมื่อแข็งตัวต้องขาย
ราคาถูก

๑๒. เพราะเหตุผลใดตานาวจึงไม่คิดหาภรรยาใหม่

- ก. ไม่มีหญิงถูกใจ
- ข. ไม่ต้องการภรรยาเพิ่ม
- ค. กลัวการมีปัญหากับลูก ๆ
- ง. ไม่ต้องการให้ภรรยาที่ล่วงลับเป็นทุกข์

๑๓. ข้อใดไม่เข้าพวกกัน

- ก. หมวก
- ข. รองเท้าบู๊ท
- ค. มีดกรีดยาง
- ง. ตะเกียงแก๊ส

๑๔. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้น

- ก. มีตัวละครน้อย
- ข. มีฉากหรือบรรยากาศ
- ค. มีปมของเรื่องไม่จำกัด
- ง. มีโครงเรื่องและแก่นของเรื่อง

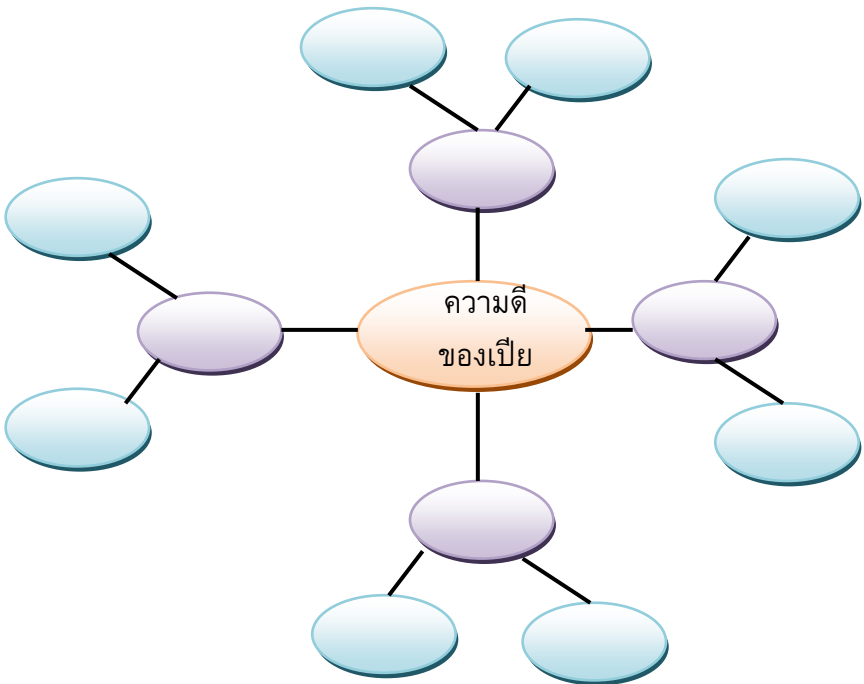
ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบคำถามข้อ ๑๕

“รู้มั๊ยจาว สวนแปลงติดกับสวนนี้ฉันไว้ใจ
ไม่ได้เลย ต้องมาตรวจทุกวัน ยางขาดที่หนึ่งเป็นสิบ
แผ่น เป็นเงินเท่าไรแล้วคิดดูจาว” ถ้าแก่เงาะบ่น
ให้ตาจาวฟัง

๑๕. จากข้อความแสดงให้เห็นว่าผู้รับจ้าง
ขาดคุณธรรมข้อใด
- ก. ขยัน
 - ข. อดทน
 - ค. ซื่อสัตย์
 - ง. ประหยัด

กิจกรรมเสนอแนะ

ให้นักเรียนเขียนแผนภาพความคิด
(Mind Mapping) จากเรื่อง
รางวัลของพ่อ

บรรณานุกรม

จินตนา ไบกาซุย์. แนวการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก.

กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, ๒๕๓๔.

นพวรรณ สิริเวชกุล. เรื่องสั้นสำหรับเด็กและเยาวชน.

กรุงเทพฯ : แม็ค, ๒๕๔๖.

นิรัตน์ พูลเกิด. “การทำสวนยางพารา” เอกสารเผยแพร่
โครงการบริการเกษตร เพื่อชุมชน เล่มที่ ๘.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทยจำกัด, ๒๕๓๔.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

พ.ศ.๒๕๔๒. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์,
๒๕๔๖..

ลมุน รัตตการ. การเขียนและแปลหนังสือสำหรับวัยรุ่น.

กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, ๒๕๒๙.

ศิวกานต์ ปทุมสุติ. การเขียนสร้างสรรค์ ไม่ยากอะไรเลย

กรุงเทพฯ : นวสาส์นการพิมพ์, ๒๕๔๘.

